

Af ydre mindede Eliasson mig om Maigret ,eller han mindede mig om de forestillinger jeg altid har gjort mig om Maigret som en stor, tung, lidt melankolsk udseende mand, med hængekinder og ansats til dobbelthage, foruden en antydning solnedgangsfarvet rødme om næsen. Som sit forbillede hyllede han sig i en lang grå frakke, men yndede ikke at gå med hat---Han havde store hænder og fødder og virkede meget nærværende når han talte men det forekom mig han rystede en antydning på hånden da han skænkede i koppen, måske var det indbildning. Vi havde sat hinanden stævne på Cafe Åkanden på Åboulevarden fordi han ville “ fortælle mig noget”

White Rose var kun tilstede som et portrætfotografi, og selv om hun ikke var billedskøn at skue så var hun dog tilstrækkelig pikant af udseende til at billedet ligesom brændte sig fast i hukommelsen. Hun havde skinnende lyst, glat ,velkæmmet hår der ville have givet hende tilnavnet silkehårspregtig om hun havde levet i vikingetiden. Det smalle ansigt med de høje kindben bar grå, lidt drømmende , øjne, under tunge øjenlåg, og da munden var lille og læberne smalle og den ligeledes smalle næseryg var beredet af et par runde briller så virkede hun umiddelbart ældre og modnere end sin alder----atten danske somre. Hun var , som sagt, ikke billedskøn men dog ganske køn. Nederst i højre hjørne stod med ungpigeskrift: Mig .

Eliasson rakte langsomt og eftertænksomt ud efter fotografiet og lagde det højtideligt på dugen med billedsiden nedad, som havde det været es i et spil poker. Hans i forvejen ikke alt for blide ansigtstræk fik et udtryk af forbitrelse der ikke lod mig i tvivl om at White Rose, af gode grunde, næppe ville dukke op på Cafe Åkanden, og af samme grund sad vi et stykke tid i tavshed og kikkede på de rødternede duge der dækkede bordene og som hist og her var pyntede med små, blå blomstervaser. Et pust henne fra disken sendte en hilsen fra kaffens verden. En tyk fyr studerede, mageligt henslængt, dagens avis. På den ene endevæg hang et fotografi, i alt for stor størrelse, der viste Åboulevarden som den så ud dengang der var veteranbiler og hestesporvogne til. Kaffebaren var gammeldags, hvilet utvivlsomt passede os begge udmærket, men hyggelig. Kriminaliteten virkede meget langt borte.

---Hvad siger du til det billede spurgte han. Ganske køn ikke.

-- Havde jeg været femogtyve år yngre så havde jeg utvivlsomt styrtforelsket mig på stedet. Hun ser så vidunderlig nordisk ud og den type har jeg aldrig kunnet stå for.

Eliasson nikkede forstående og der sænkede sig et øjeblik tavshed. Jeg følte at måtte provokere lidt og

brød tavsheden igen.

Eller jeg havde overvejet at gøre det men Eliasson kom mig i forkøbet.

--Hun er den mest enerverende sag jeg nogensinde har haft inde på livet. Hun kom ind i mit liv, om man så må sige, da jeg var ung ,grøn, nyansat kriminaler og hun forlod først mit liv igen for et par år tilbage, hvor jeg jo altså var kommet så vidt jeg kunne kalde mig kommisær. White Rose lå i årevis dybt nedsænket i arkivet i form af en stabel smuldrende rapporter ,enkelte gulnede fotografier, div fingeraftryk, et dusin små plasticposer med jordprøver og træstumper fra Gribskov og omliggende egne ,foruden forskelligt andet pilleri Jeg havde faneme ikke ventet at høre mere fra den kant.

Men det hele begyndte altså en hel almindelig, lidt grå, Mandag morgen i November. Jeg gør min entre på kontoret og cheferen er allerede troppet op og stiler , lidt for målrettet, mod mit skrivebord med lidt papirknitreri klemt fast mellem tommel og pegefinger. Papirerne var klipset sammen og lå i en chatec der havde næsten samme farve som chefens brede, slidte tobaksfingre. Det var dengang rygning ikke var noget man talte om men nøjedes med at udføre. Vi røg som skorstene hele banden og det gjorde White Rose morder i øvrigt også og det var ikke helt uden betydning for sagen.

Men chefen skjulte en let gaben med sin frie hånd og lagde papirerne ,skæbnearkene som han sagde, foran mig og det littede,som altid, på stemningen. Når han lagde arkene på bordet var der tale om en reel sag. Beholdt han dem demonstrativt i hånden stod man til en røffel der ikke altid var for sarte sjæle.

--En forsvinding ! Bekymrede forældre! Formodentlig en af disse unge damer der har fået for meget indenfor og glemmer at ringe hjem--Ligger og sover brandert ud hos en eller anden Casanova. Kør ud og få forældrene hevet lidt ned på jorden og få så lige for en sikkerheds skyld navn og adresse på de hoffolk pigen omgiver sig med ---

Ja sagde jeg. Ja,ja ---

Og sammen med en kollega kørte jeg afsted på hvad vi regnede for det rene tidsspilde .Den slags unge damer kendte vi til bevidstløshed også fra vores fritid ---De plejede at dukke op senest den næstfølgende aften mere eller mindre brødebetyngede. Det passede lige med at cheferen ringede ved firetiden og afblæste al alarm og gav os højtidelig tilladelse til at tage den lige vej hjem.

Men White Rose dukkede ikke op.

Vi for fra Herodes til Pilatus . Fra rækkehuset i Valby hvor hun boede med forældrene. Rundt til hver enkelt klassekammerat fra det gymnasium på Frederiksberg som hun frekventerede. Ud og ind ad barer og cafeer hvor vi havde opsuset hun skulle være set. Ud til en samling obskurt udseende personer i et boligkvarter i Utterslev , hvor alle som en , for en gangs skyld, havde deres alibi i orden . Den foreløbige endestation blev en kina-restaurant på hovedgaden i Glostrup hvor vi sad mellem fede guldfisk i akvarier , røde papirlamper i loftet, billeder af drager og vandfald på væggene, medens en forpint indehaver prøvede at memorere sig billedet af White Rose i sin hukommelse. Ingen kan se så forpint ud som en midaldrende kineser der er opsat på at give øvrigheden al den hjælp han orker. Åh nej, jamrede han. Disse unge lyshårede damer! De ligner alle sammen hinanden! Og de ligner endnu mere hinanden når de bærer hue, hvad mange jo gør i November ---Nej! Van Ho kunne ikke memorere sig den lyshårede pige, med den smalle næse og de runde briller, med sikkerhed --

Det er i øvrigt lidt pudsigt med navnet. Pigens fulde borgerlige navn var noget så rædsomt som Abalone Frydenlund Henriksen Kold og forældre burde straffes for at give deres nydelige døtre den slags komedienavne. Det syntes klassekammeraterne på gymnasiet åbenbart også for de havde jo altså omdøbt hende til White Rose som åbenlyst var mere passende og mundret og engelsk. Og havde hun uvenner i klassen, eller på skolen i øvrigt, så gav de sig ikke til kende.

Vi afhørte som rasende! Skrev rapporter som gale. Sendte billeder og beskrivelser og efterlysninger ud i alle retninger---Lige meget hjalp det. Abalone Frydenlund Henriksen Kold var som ----Hun var ikke som sunket i jorden. Hun VAR sunket i jorden, men der gik altså flere år før disse vores anelser blev til vished ---

Der gik nogen måneder og vinter var altså godt på vej til at blive til vår da telefonen en dag ringede igen i den særlige anledning. Det må have været i slutningen af Marts, en grålys mild og stille dag, så vidt jeg husker. Jeg var ved at gennemgå instrukserne for en kommende skydeøvelse da en upopulær kollega kurssatte sig mod mit skrivebord. Noget med hende den forsvundne skønhed . Noget med et fotografi fundet på en Skovvej ved Suserup eller hvor pokker det nu var---En eller anden havde været ved at rydde op i sine skuffer og fundet et eller andet. Da jeg havde haft sagen måtte den sortere under mig -

Cheferen var der som et bøjet søm og nærmest flåede telefonen fra mig.

---For helvede råbte han, medens han gestikulerede at jeg skulle sætte båndoptager på og så hurtigt som muligt nedkradse det nummer der blev ringet fra. For Helvede. Kom ind med det samme. Det kan ikke gå hurtigt nok ---

Det var en ung mand der ringede fra en lejlighed på Strandboulevarden. Han havde fundet et diminutivt foto af en lyshåret pige på en skovvej i Gribskov og mente det kunne være noget for os. Han havde haft foto' et liggende i en skuffe i flere måneder og først i dag da han var ved at rydde op fandt han fotografiet og kunne pludselig huske han havde set det ansigt før---Som efterlysning på forsiden af Ekstrabladet. Han mente så ganske bestemt det var hende, men sikker var han selvfølgelig ikke.

Hush! Navn og adresse og besked på at tage en taxa ind til Politigården på etatens regning.

Chefen var en udmærket taktiker. Det gjaldt om at få folk til at føle sig betydningsfulde, og betydningsfuld er man jo når man som pæn og lovlydig borger får højtidelig tilladelse til at bevæge sig ind på Politigårdens, for pæne mennesker, ellers så tillukkede rum. Modsat de mindre pæne mennesker der nok har mere adgang end de reelt bryder sig om. Politigårdens fængsel er ikke just noget hotel.

Vort nye spor i sagen var en pæn ung mand, som det hedder, jeg fik den tanke at han sammen med White Rose kunne have dannet et såre nydeligt par og det var i øvrigt også den forklaring han gav da vi spurgte hvorfor han havde samlet fotografiet op og beholdt det. Han syntes pigen var så pæn og det kunne jo være han mødte hende der i skoven-----Han virkede umiddelbart sympatisk på mig samtidig med jeg naturligvis memorerede at man ikke skuer hunde på hårene.

Som politimand sætter man hurtigt et passende signalement sammen.

Vor mand var ikklædt lyse lærredsbukser af de dyrere, de mørkegrå sko var pænt pudsede og absolut ikke nedslidte i hælen som mine egne kunne have tendens til dengang. Han bar blazer i et spraglet rudemønster af blå og rødt og havde et sølvfarver armbåndsurs i en metallænke om håndledet. I øvrigt havde han tendens til opstoppertud. De gråblå, lidt skrå øjne var lidt langt fra hinanden og en glat ,høj pande hvælvede mod en vigende hårgrænse af krøllet mørkebrunt hår. En svag simren af aftershave fulgte ham. Hans holdning var rank og spændstig og hans håndtryk fast da han med et vindende smil præsenterede sig som Asbjørn Larsen. Jeg rubricerede ham umiddelbart til at være

ingeniørstuderende ,eller noget i den retning, og det viste sig også at være lige det han var. Det overraskede mig heller ikke da han senere forklarede at han var medlem af Konservativ Ungdom--Som jeg også selv har været medlem af engang.

Det var det fotografi!

Cheferen bad Asbjørn Larsen tage plads på kontorets bedste stol og jeg husker jeg så ham ind i øjnene lige før jeg satte båndoptageren under bordet i gang---det var dengang man brugte den slags i dag så museumsagtige isenkram, der i øvrigt fungerede aldeles upåklageligt ---Lydfiler har jeg altid haft det dårligt med---

Hans blik var fast. Ingen nervøse trækninger i fysiognomien! Han purrede ikke op i håret eller virrede med fingrene og adamsæblet på hans strube bevægede sig ikke som det jo ellers har for vane at gøre når man er lidt nervøs i det og synker sit spyt ustandseligt . Sad vi over for en sindssyg morder så skjulte han sig godt ---Han så lidt fra den ene til den anden og lænede sig lidt tilbage.

Nåja! Det var det fotografi .

Han fremdrog et diminutivt fotografi fra sin dyrt udseende tegnebog,som der også var en del seddelbundter i, og nød utvivlsomt de stive blikke der fulgte hans bevægelser.

Foto`et var,som sagt, ikke meget større end et frimærke og han lagde det på bordet med billedsiden nedad som havde det været es i et spil poker . Det var noget gulnet og fedtet på bagsiden og der var små sorte pletter her og hister Formentlig et pasfoto eller et der havde siddet i et månedskort af en eller anden art . Cheferen vendte uhyre forsigtigt den lille lap med en pincet og det forekom mig han rystede lidt på hånden da han holdt det op og betragtede det nærmere.

Ingen tvivl muligt. Det var et særdeles vellignende fotografi. Vi havde set noget lignende en og anden gang før. Det smalle ansigt med de høje kindben, de lidt drømmende øjne under tunge øjenlåg, de rundbriller, den smalle næseryg ----På bagsiden stod prentet, i let udvisket og meget nydelig håndskrift , det ærkedanske navn Henrik.

Eliasson smilede, rejste sig, og hentede sig en ny kop kaffe ved disken. Han fik et overmåde listigt udtryk i ansigtet medens han rørte uhyre omhyggeligt rundt i koppen med sin teske. Udenfor susede det fra trafikken på Åboulevarden og det regnede en antydning fra den himmel der vel havde nogenlunde samme farve som på den novemberdag, for år tilbage, da White Rose forsvandt fra jordens overflade.

--Og det var altså det lille fotografi der fældede morderen fordi politiets teknikere gjorde så fremragende et arbejde.

Det gibbede lidt i Eliassons hængekinder og han så sådan lidt faderligt overbærende på mig..

--Du er en relativt ung mand . Og du har sikkert læst flere krimier og set flere kriminalfilm i det liv end jeg i mit . Myten om den geniale detektiv lever i bedste velgående og så glemmer vi alt om at efterforskningsarbejde rummer en god portion surt og trælsomt rutinearbejde plus en god portion af det lige så gode gamle held--Foruden den kendsgerning at de fleste kriminelle har fjender og rask væk angiver hinanden hvis de finder det oppertunt--

Men efter fundet af fotografiet kørte efterforskningsmøllen med fornyet kraft. Vi for fra Herodes til Pilatus atter engang.

Kriminalteknikerne præsenterede os for en imponerende liste, over flere sider med ting og sager de havde fundet på det diminutive foto. Der var mikroskopiske blade og grenstumper, mineraler i form af fragmenter af småsten af meget blandet observans, ler og mudderpartikler, tobaksfilm der kunne henføres til det kendte franske cigaretmærke Galoaise. Foruden et noget ufuldkomment fingeraftryk der ikke figurerede i vores arkiv. Med hensyn til det blæk hvori Henrik havde svunget sin signatur så var det af amerikansk oprindelse med typebetegnelsen BO-1 Starink, et ret sjældent blækfabrikat. En håndskriftekspert kunne udlede at Henrik var af hankøn og formodentlig akademiker af Cand-scient. Typen---

Nåja, så var der en pudsigt detalje der viste at disse teknikere ikke er til at spøge med. De påviste at der blandt stenpartiklerne fandtes en del der virkede friskere og nyere i brudfladerne end andre, som stammede de fra sten der nyligt var blevet knust på en eller anden måde, altså det man almindeligvis kalder for skærver---At der måtte ligge en eller anden form for byggeplads i umiddelbar nærhed der midt i skoven, og vi måtte så undersøge om der fandtes en sådan. Det gjorde der for der fører en bane lige forbi søen og den havde for nylig fået lagt nye spor og altså også ny stenballast under skinnerne.

Men den skarpsindige opdagelse førte os jo ikke til nogen Henrik. Der blev søgt godt og grundigt i skov og krat omkring Gribsø og der var såmænd også en frømand ude at rode rundt i det plumrede mosevand , men uden resultat---

Vi gennemgik White Rose gemmer atter engang i søgen efter en kopi af det foto vi efterhånden var ved at få svip af, og vi fandt det også i en lille lyserød notesbog i bunden af kommoden. Omgivet af pladespillere, rock i stakkevis, idolplakater, skolebøger i skotskternet omslag, bamses, smukkesersager, kaneseng med messingkugler på sengestolperne som det var dille dengang. Dagbøger, kærestebrev, poesibøger, hæfter med skolenotater havde vi allerede gennemgået og selv om man har prøvet det før så er det en sær vindueskigger-fornemmelse at rode rundt i så private sager. I øvrigt var der en blændende orden på værelset ,i skærende modsætning til min egen søn da han nåede den alder.

Og nej! White Rose havde ingen relationer til Nordsjælland og havde ingen hang til ture i skoven. Hun var inkarneret bymenneske og havde skov nok i træerne i Fredriksberg Have. Hun kendte ingen der hed Henrik, bortset fra et par medelever på Gymnasiet og de skrev så skrækkelig en klo vi straks kunne udelukke dem. Unge mennesker i dag har i det hele taget en skrækkelig håndskrift

Vi nåede altså ikke frem til nogen brugbar Henrik.

Chefen var ikke god at komme nær i de dage. Han sad på sit kontor og bladrede desperat i afhøringsrapporter, kikkede på fotografier, mikroskoperede dagbøger og små sedler . I de få kendsgerninger vi rent faktisk havde prøvede han at finde den lille afgørende detalje der kunne få det til at sige pling.HEUREKA. For FANDEN, jeg har det. Vi havde foreløbig en galoaiserygende Henrik (hvis han virkelig hed det) der engang havde fået et foto af en ung dame, der gik under beundrernavnet White Rose, og senere, med vilje eller ved et tilfælde, tabte han selvsamme foto ved bredden af Store Gribso i Nordsjælland. Formodentlig efter at have begravet sit mordoffer, Abalone, Frydenlund Henriksen Kold, alias White Rose et sted i nærheden.

Men vi manglede jo altså at finde det sted. Vi manglede det helt centrale i en drabssag, nemlig liget. Og det dukkede ikke op før mange år senere da jeg selv sad i kommmisærstolen og sagen var lagt ind under det Rigspolitichefen ,lidt hånligt, kaldte historiske undersøgelser.

Men i mellemtiden havde computeren holdt sit indtog og den brugte vi selvfølgelig til at holde os orienterede over den nymodens opfindelse der hed internet og som jo giver visse mindelser om Grønspættebogen fra Anders And---Som jeg selv var stor fan af da jeg var halvstor knægt engang i fyrrerne. Selvfølgelig gik vi af og til ind og søgte under White Rose eller lignende, man ved sgu aldrig, og White Rose optrådte i et utal af sammenhænge der så absolut ikke havde noget med vores

forsvundne unge dame at gøre. Fra modstandsgrupper mod nazismen under Anden Verdenskrig til reklamer for håndsæbe og mascara over navne på cafeer og restauranter og berømte galopheste----Gik man ind under Henrik var der i omegnen af titusind forskellige muligheder Lige indtil den skrækelige dag for ikke så længe siden. En forfærdelig ydmygelse der var lige ved at koste mig min stilling.

Der hændte det ikke usædvanlige at telefonen ringede, mobiltelefonen forstås ---Vi skal jo alle følge med tiden---en ung fyr der, påstod han, " vidste noget" om et eller andet. Normalt ved den slags knægte absolut intet om noget som helst så jeg var tilbøjelig til at feje han væk med en sludder for en sladder.

Samtalen begyndte i øvrigt med de vise ord: Hej det er Lars! Det drejer sig om en fogedsag!

Så blev han alvorlig igen. Det var hende der pigen White Rose fra engang i forrige århundrede.

Hans Far havde engang fortalt om dengang han gav policen vigtige oplysninger der ikke førte nogen steder hen. Men vi skulle bare gå ind på internet og hitte en hjemmeside der hed " Clio". Der var en underrubrik der hed " mysterier i hverdagen. Dystre fortællinger fra Sjælland og omliggende egne.

Breve og dagbøger fortæller". Han havde fundet uddrag fra gamle dagbogssider der måske kunne interessere os. Skulle der være noget med en dusør så var han heller ikke selv ganske uinteresseret.

Jeg sagde ,meget høfligt, til den unge fyr at jeg ville undersøge sagen og at han ville høre nærmere.

Så ringede jeg flux til kriminalinspektøren,der sukkede dybt i den anden ende af ledningen.

---Var vi ikke blevet enige om at lade det moselig ligge hvor det ligger.

--Hvis jeg i det mindste kunne få opklaret hvad der blev af pigen og hvem der stod bag så er jeg ikke interesseret i at stille nogen for retten med tyve års forsinkelse.

--Når bare vi er enige.

Så tog jeg en dyb indånding og blændede op for skærmen medens jeg erindrede mig den der Åkjærs gamle sang om Jens Vejmand,der jo også sad bag skærmen selv om den var knap så moderne som min egen , og med en fornemmelse af uvirkelighed. Det kunne faneme ikke passe det her!. Det var simpelthen strafbart at holde garvede kriminalere for nar på den måde! Hvad vi havde brugt år på i afdelingen ,uden at komme nogen vegne, det havde en grøn knægt hittet ud af ved et par klik på tastaturet, simpelthen fordi han havde mere tid end os til at sidde og glo ind i den forbandede skærm.

“ Clio” lignede et skotskternet sjal med en mængde underrubrikker og det tog mig forbavsende kort tid at finde” dystre fortællinger fra Sjælland og omliggende egne” og det klang jo altså af noget der

var foregået i det syttende århundrede. Jeg søgte videre ind i den fortid der ikke forekom mig videre fortidig, og styrede ind i menuen” dagbøger, breve, beretninger fra århundredets sidste halvdel”. En alenlang rulleliste med beskrivelser af de enkelte dokumenter. Det var i grunden uhyggeligt nemt det her og jeg sad forståeligt nok med en fornemmelse af der var visse aspekter af efterforskningen jeg havde overset. Jeg havde ikke engang haft brug for en adgangskode, og intet tydede på nogen krævede betaling for brug af siden selv om en og anden nok ville have været villig til at betale en hel del. Skal jeg være ærlig så håbede jeg inderligt at jeg ikke fandt noget af interesse. Samtidig var jeg panisk bange for skærmen skulle sige plop og det hele forsvinde.

Så kom det! Lidt flimren og hoppen og et par timeglas senere.---

“ Uddrag af Henrik Jensens efterladte dagbøger der muligvis rummer-----”

Så tonede vor gamle ,skovvandrende, galoaiserygende, ven Henriks efterladte dagbøger frem på skærmen, desværre ikke i den formfuldendte håndskrift jeg kunne have ønsket mig, men i nydelig New Roman ,som det vist hedder. For en sikkerheds skyld låste jeg døren til kontoret medens jeg læste følgende

Det er ikke til at forklare hvorfor jeg drog

netop den vej---Måske skyldtes det dårlig

samvittighed, måske stolthed. Dårlig sam

vittighed over hvad jeg havde bedrevet

---Stolthed over at have sat Politiet til vægs.

Men jeg passerede forbi diget ved Margretevej

medens skoven susede som ville den fortælle

min hemmelighed til alt og alle.

Der kom en rytter forbi, i modsat retning, netop som jeg passerede stedet. Hun hilste venligt og jeg kunne ikke lade være at smile tilbage medens jeg tænkte at hun skulle bare vide hvad skovbunden gemte nogle få meter fra hestens hove--

Og en hel del mere af samme skuffe. Jeg følte mig ikke videre overbevist om ægtheden og jeg havde afgjort mistanke om at knægten drev gæk med mig og selv havde fabrikeret det hele, med eller uden fantasifulde venners hjælp.

Med faren for at blive håbløst til grin måtte vi jo lade det komme an på en prøve. Altså drog vi op i Gribskov , fire mand høj, med samt en sporhund , hentet helt ovre i Jylland, og med alt det udstyr man der er påkrævet ved den slags lejligheder. Vi havde skaffet os detaljerede kort og vi havde såmænd også været vejen indenom Skovridergården, et stort moderne parcelhus, at sætte Skovrideren lidt ind i sagerne ---Han forklarede at fund af lig i Gribskov skam ikke var nogen sjældenhed, men det var vist , for størstedelens vedkommende, selvmordere----

Jeg bryder mig ikke om skove og kommer der meget sjældent og når det endelig sker så er det mestendels i embeds medfør. Den filtrede bevoksning, den konstante skygge, det manglende udsyn, den evindelige, monotone susen, minder mig for meget om uopklarede mordsager. Jeg føler mig omgivet af hemmeligheder og mysterier på alle sider og det bryder jeg mig ikke om i min fritid. Som White Rose er jeg bymenneske og trives bedst med travle gader omkring mig.

Men Margretevej var reel nok selv om det mere var en snoet sumpet skovsti end en bred skovvej. Navnet stod indmejslet i en solid kampesten under en vældig eg og ifølge Skovrideren var der kun en Margretevej i Skoven---Så vi mosede bilen ad det snævre ,mørke skovspor og sad vel alle sammen lidt på nåle--Diget var også reelt nok selv om det var så overgroet af bregneskov og meterhøjt græs at vi i første omgang kørte forbi. Vegetationen stod tæt som i en afrikansk jungle og stedet lå lige ud mod en boblende, halvt tilgroet mose, der så ud som bestod den af lutter spildolie og afgjort ikke lugtede godt,

og som jeg håbede vi ikke skulle ud at rode i. Jeg husker vi skræmte et par ravne op og de flaksede udover mosen med denne hæse skråkken der lyder som har de røget og drukket for meget i selskab med obskure personager med lange straffeattester. Hvis White Rose var endt her så måtte man erkende at Henrik havde valgt stedet ud fra en vis sans for uhygge. Vi lod hunden snuse rundt i vegetationen men den fandt naturligvis ikke noget udover et par tomme flasker , der nok var fra en senere tid.

Det var hårdt arbejde at rydde vegetationen omkring diget. Der var jo vokset små træer op siden Henriks tid og jorden var i den grad filtret ind i et virvar af grene og rødder. I øvrigt var der ingen der følte trang til at sige noget medens vi gravede. Og ingen røg eller drak kaffe. Selv sporhunden var grebet af stundens højtidelighed og ymtede ikke antydning af et wov. Da den første knogle dukkede

op virrede den lidt med næsen og rykkede i snoren, men holdt sig i skindet . Da kraniet blev afdækket sagde den vuff og så spørgende ,først på mig, og derefter rundt på forsamlingen.

Og det var så den historie. Vi sad i bilen og drak en slags gravøl over White Rose og vel også over Henrik og var i den der underlige matte stemning der jo altid følger færdigt arbejde. Jeg var jo den eneste der havde været med under hele sagen og ingen af de øvrige var vel helt klar over hvor mange søvnløse nætter, hvor mange ærgrelser, hvor meget overarbejde, de forbandede knogler havde kostet mig. Ikke særlig pænt at tænke på den måde, men det gjorde jeg altså.

Da rapporten fra Retsmedicinsk Institut kom dumpende, nogen dage senere, åbnede jeg konvolutten med let svedige fingre og en følelse af at stå ved en korsvej midt i en sumpet skov. Hvis knoglerne havde vist sig at stamme fra ældre stenalder, eller, værre endnu, havde vist sig at være gjort af yderst nutidigt plastic så tror jeg nok jeg havde sagt min stilling op lige på stedet. Men der er trods alt grænser for denne verdens uretfærdighed så papirerne var gode nok, der stod hvad der skulle stå ----Yngre kvinde---højde ca 1,75--ligget flere år i jorden. Stofrester, glasstumper, rester af et brillestel til runde briller, tandkort, etc.,etc. ---Alt i skønneste orden.

Nåja! Så havde vi selvfølgelig Hr Asbjørn Larsen og Søn inde til en lille samtale, med kaffe og en lille en og Asbjørn Larsen Junior fik overdraget et passende honorar for sin vilje til samarbejde med

Ordensmagten, som der stod i den skrivelse fra Politidirektøren der fulgte med. Det var iøvrigt en sær fornemmelse at møde den unge, sympatiske, mand igen, nu en generation ældre. Hans ansigt, nu afgjort bredere end før i tiden, havde fået et anstrøg af noget glubskt og arrogant og han smilede kun antydningvis. Fortidens lapsede fremtoning var blevet til lærredsbukser og en ternet habit. Uret var blevet af afgjort dyrere model og det samme gjaldt skoene. Jeg genkendte stemmen, men den havde fået en skurrende undertone der måske røbede at Hr Asbjørn Larsen så lidt dybt i flasken ---Hvad ved jeg. Han oplyste at arbejde indenfor Kredit og Finans og det fik mig til at tænke på Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet.

Sønnen var en tynd fyr på vel en sytten år og, moden tro, iført hængerøvsbukser foruden at være iført et frækt fjæs og et pågående blik. Men han svarede beredvilligt på de spørgsmål jeg stillede og svor på tro og love at han intet anede om hvor de originale dagbøger befandt sig. Han havde fundet hjemmesiden ved et tilfælde. Et ganske almindeligt tilfælde. Et tilfælde af den slags der bare indtræffer fordi så uendeligt mange mennesker tilbringer så uendeligt megen tid foran skærmen. Tusinder af mennesker glor på internetsider. Hver dag. Dagen lang og året om. Og når så mange glor så længe så skal for pokker en eller anden finde noget af interesse . Ligesom i den gamle historie om at hvis hundrede aber taster løs på hundrede skrivemaskiner i hundrede år så kommer i det mindste en af dem til at skrive noget forståeligt.

Og det var jo meget klogt sagt.